

[Oluf Pedersen.]

bortfaldne tilskud til nedsættelse af forbrugerpriserne og modsvarende også den statsgrundskyld, som man må regne med nu med et mindre beløb bliver overvæltet på de huslejeregulerede ejendomme.

Endelig foreslår vi begrænsning af boligbyggeriet ved, at bygherrerne eget indskud øges, og derved mener vi, at man vil overflødiggøre den nuværende omstændelige kontrol. Jeg har set i pressen, at der har været talt om, at der skulle 41 embedsmænd til at kontrollere et statslåns hus. Det vil sige — og det fremgår også af oplysninger, jeg har fået om, hvordan der handles —, at et enfamilieshus bliver fordyret med mange tusinde kroner, fordi det har fået statslån. Jeg tror, man ved at øge det egne indskud kunne få lige så meget byggeri og dog spare mange hundrede millioner kroner.

Så har vi også foreslået, at byggeskat på erhvervsbyggeri bortfalder, og i den forbindelse, at man standsede Marshallånen til erhvervsbyggeri, et beløb på ca. 150 mill. kr. Det, vi her har været inde på, regner jeg med skulle give ialt ca. 700 mill. kr.

Marshallånene er givet i henhold til lov af 27. maj 1950. Det drejer sig om et par hundrede millioner kroner, hvoraf en del gives til skibe, en del til fiskebiler o. s. v. En del af beløbet er allerede kommet ud. Tilbage er, såvidt jeg kan se, beløb mellem 170 og 180 mill. kr., som i øjeblikket står foran udlån, og af hvilke man for tiden uddeler bevillinger. Rent bortset fra, at jeg synes, at formerne for disse lån er forkerte på de områder af det praktiske liv, jeg kender til, mener jeg, det er meningsløst, at de lån er kommet i en tid, hvor der tales om underskud på betalingsbalancen, og hvor man må begrænse købekraften ved skatter. Jeg finder, det er helt uanstændigt, at der øses penge ud, som det sker ved Marshallånene, og derfor spørger jeg: Vil regeringen standse bevilling af Marshallånen til erhvervsbyggeri?

Finansministeren (Thorkil Kristensen): De økonomiske betragtninger, den ærede forespørger anstillede her, skal jeg ikke gå nærmere ind på. Jeg skal kun sige det ene, at et lands samlede kreditpolitik naturligvis er en helhed. Man kan derfor ikke bedømme den ved at se på et enkelt led i den.

Iøvrigt skal jeg til besvarelse af forespørgslen ganske kort sige følgende. De såkaldte Marshallånen ydes, som forespørgeren også sagde, i henhold til en lov, som er vedtaget af rigsdagen på normal

vis. Det er bekendt, at denne lov og de sig dertil sluttende love vedrørende de enkelte udlånsområder var et led i et stort samlet forlig, der sidste forår blev sluttet her i rigsdagen mellem de forskellige partier, dog ikke det ærede medlems parti. I praktisk politik, der ikke blot drejer sig om agitatoriske udviklinger, men om praktisk arbejde, må man tale sig tilrette om tingene, og derfor sker der af og til det herinde, at der sluttet et større forlig mellem flertallet af rigsdagens partier om en række mere eller mindre sammenhørende spørgsmål, og loven om Marshallånene var som bekendt et led i et sådant forlig. Ved et sådant forlig vil det enkelte parti ikke få alle sine synspunkter igennem til 100 pct. Det opnår visse ting, som det lægger vægt på at få, og til gengæld må det tage andre ting, som det ikke synes om. Det er en kendt sag, at det led i forliget, som disse lån repræsenterede, hørte til de dele af forliget, som de nuværende regeringspartier ikke holdt af, men som de tog, fordi de mente, at forliget som helhed var rigtigt. Det var bedre end det, man ville have fået, hvis man havde holdt sig udenfor, sådan som det ærede medlems parti jo gjorde. Jeg gentager, at når politik tager sigte på at opnå resultater og ikke blot på agitation, så må man på denne måde betragte et forlig som en helhed; man må se på de plusser og minusser, som forliget efter ens mening indeholder. Er så plusserne større end minusserne, bliver helhedsresultatet for landet bedre, end hvis man stillede sig udenfor og sagde, at det ville man ikke have med at gøre, og derved overlod til de andre alene at bestemme, hvordan det skulle være. Derfor gik de nuværende regeringspartier med til forliget, fordi de følte, at det som helhed var rigtigt at gøre det.

Nu hører det til almindelig moral i politik, at når man har sluttet et forlig, så løber man ikke fra det bagefter og forsøger naturligvis heller ikke at løbe fra de dele af forliget, som man synes mindre godt om, for de hører jo sammen med de øvrige. Derfor kan der selvfølgelig ikke være tale om, at de to partier, blot fordi de nu har dannet regering, skulle forsøge at løbe fra det, der blev truffet aftale med andre om sidste forår.

Hertil kommer, at i henhold til overenskomsten om Marshallhjælpen skal der disponeres over de pågældende midler på en måde, som der kan opnås enighed med Amerikas Forenede Staters regering om, og i henhold til denne bestemmelse er op-